

tydeligt for befolkningen, at statsministeren holdt sin nytårstale uden regeringens opbakning.

I nytårstalen sagde statsministeren om volden: Vi vil ikke finde os i det. Meningen var naturligvis, at statsministeren ville fremstå som den handlekraftige statsminister, der ønsker strengere straffe for vold. Men statsministeren talte ikke på regeringens vegne. Statsministeren har ikke kunnet levere varen.

Vi er i Venstre helt enige med regeringen i, at straf ikke skal være det eneste element i en kriminalitetsforebyggende indsats. Bedst var det naturligvis, om vi kunne forebygge volden i en sådan grad, at den slet ikke fandt sted. Sådan er mennesket desværre ikke indrettet. Jeg er helt enig med statsministeren: Vi vil ikke finde os i volden.

Det er vel også grunden til, at justitsministeren få dage efter statsministerens nytårstale annoncerede, at der ville blive fremsat forslag om, at strafferammerne ville blive forhøjet. Det blev imidlertid ikke til noget, fordi De Radikale satte hælene i.

Af hensyn til befolkningens oplysning og af hensyn til historieskrivningen er det derfor vigtigt, at disse kendsgerninger kommer frem i offentligheden her i dag forud for tredjebehandlingen. Sådan er det.

Statsministeren har ikke kunnet levere den vare, han lovede den danske befolkning nytårs-aften. Om det skyldes, at statsministeren nytårs-aften bevidst ønskede at føre befolkningen bag lyset, fordi statsministeren vidste, at han ikke kunne få De Radikale med på højere straffe, eller om statsministeren bare ikke ved, hvilket kriminalpolitisk syn De Radikale har, vil jeg helt overlade til vælgerne at afgøre.

Justitsministeren anførte ved andenbehandlingen, at det forslag, vi står med i dag, er det samme, som justitsministeren fremlagde i salen tidligere på året, og at der ikke er fremsat ændringsforslag. Det har justitsministeren jo ret i. Det er sådan set det beklagelige ved situationen. Justitsministeren burde have fremsat ændringsforslag. Som forslaget foreligger nu, er det at stikke blå i øjnene på befolkningen.

Allerede under førstebehandlingen tilbød jeg at indgå væddemål med justitsministeren. Jeg forudså, at domstolene slet ikke ville rette sig efter dette lovforslag, og jeg har fået ret. Aldrig har en justitsminister vel i den grad fået så sønderlemmende karakter af domstolene. Der står

»dumpet til eksamen« på domstolenes hørings-svar.

Problemet for Folketinget er, at domstolenes kritik involverer Folketinget. Kritikken rettes også mod os her i Folketinget, der i dag vedtager et lovforslag, hvis bemærkninger ikke er i overensstemmelse med den sædvanlige magtfordeling mellem domstolene og Folketinget. Derfor må jeg benytte lejligheden til på Venstres vegne at tilkendegive, som vi også har gjort det i betænkningens bidraget, at vi tager afstand fra bemærkningerne til lovforslaget om strafudmålingen.

Vi gør det af to grunde: Bemærkningerne kommer på kant med den magtadskillelse, der må og skal være mellem den lovgivende og den dømmende magt, hvor det er domstolene, der udmåler de konkrete straffe. Lovforslagets bemærkning om, at denne lov vedrører 40 sager, er ikke engang sandfærdig. Vi deler i Venstre de bekymringer, som domstolene har givet udtryk for både i høringssvar og i medierne.

Denne regering har begivet sig ud på en glidebane ved i de senere år at fremsætte særlove, hovslove og love, der i bemærkningerne binder domstolene i strid med sædvanlige principper i strafferetten. Det er velbegrundet, at domstolene nu siger, hvor skabet skal stå. Vi er enige med domstolene i, at det er en farlig glidebane, vi begiver os ind på.

Men det betyder så også med de bemærkninger, at lovforslaget ikke engang får den virkning, som der var lagt op til. Det kommer til at dreje sig om ganske få sager, som denne lov overhovedet får direkte indflydelse på. Lovforslaget er set i det lys det rene pjat.

Men da hensigten dog er at hæve strafniveauet, selv om det bliver for meget få sager, stemmer vi naturligvis for lovforslaget, samtidig med at vi altså her har udtalt en skarp kritik af ministerens måde at lovgive på. Der skal ikke herske tvivl om, at vi i Venstre fortsat er af den opfattelse, at strafudmålingsniveauet i alle voldssager, der ikke er af bagatelagtig karakter, bør hæves. Dette gælder ikke mindst den grove vold og den helt uprovokerede gadevold.

Jeg håber, at embedsstanden i Justitsministeriet i fremtiden står anderledes fast, når der skal lovgives, også når man presses for at tækkes en populistisk statsminister og et radikalt parti, hvor man engang imellem fristes til at spørge, om de er mere på forbrydernes side end på ofrenes side.